

Róla gondolta volna legkevésbé, hogy egyszer belezúg.

The Boy Most Likely To

a legesélyesebb srác

„Csodálatos kortárs
romantikus regény, amit
képtelen voltam letenni.”

– Lauren, [amazon.com](https://www.amazon.com)

fine
selection

HUNTLEY FITZPATRICK®

HUNTLEY FITZPATRICK

The Boy Most Likely To

a legesélyesebb srác

Önállóan is olvasható!

A Legesélyesebb srác az Életem a szomszédban kötetből megismert
Tim Mason és Alice Garrett története.

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

*Anyámnak, aki tudta, hogyan kell szeretni.
És akinek az arany szívű bajkeverők voltak a gyengéi.*

Apámnak, aki mindig is szerette és csodálta az erős nőket.

*És Georgia Funstennek és Patricia Youngnak,
a két legokosabb és legerősebb nőnek, akit csak ismerek.*

Első fejezet

TIM

JELÉNÉSEM VAN A SEHOLSINCS-EMBERNÉL.

Amikor belépek, az íróasztalánál ül a sűrke barlangirodájában, háttal nekem.

– Ööö... fater?

Felemeli az egyik kezét, és tovább firkál a kék vonalas jegyzetfüzetébe.

Szokásos ügymenet.

Körbejáratom a szemem a helyiségen: kandallópárkány, szőnyeg, könyvespolcok, ablak. Próbálok egy kényelmes helyet találni, ahova ledobhatom magam.

Esélytelen.

Anya odáig van a „cukiért”: macik különböző szerkókban, párnák semmitmondó feliratokkal és a többi szar, amit a araszolban meglát. Mindenhol ott vannak a házban. Kivéve itt, ami akár egy John Grisham-szoba dizájnja is lehetne: mindent bőr borít, a relaxán tompítva szűrődik be a fény. Kint tombol az augusztus, de ennek itt nyoma sincs. Fater tarkójára meredek, és még jobban

összegörnyedek a szürke, gránitkeménységű kanapén. Megdörzsölöm a szemem, és a könnyökökre támaszkodom.

Az íróasztalán három fénykép Nanról, az ikertesómról, különböző életkorból: pufin göndörödő vörös haj, hiányzó fogak, majd fogszabályzós vicssorgás. Az állandóan aggodalmas tekintete. Még két kép lóg róla a falon: vasalt haj, mosoly és drága fehér fogak, meg egy újságkivágás, miután nyáron, Stony Bayben a július negyedikéi izén elmondta a beszédét.

Rólam egyetlen kép sincs.

Volt-e valaha is? Nem emlékszem. A régi rossz időkben mindig majd kiugrottam a bőrömből egy apa-fia dolgozószobai látogatás alkalmával.

Megköszörülöm a torkom.

Átpattogatom az izületeim.

– Fater? Látni szeretnél volna?

Szó szerint összerezzem.

– Tim?

– Ja.

Megfordul a székével, és rám néz. A szeme szürke, akárcsak Nané és az enyém. Passzol a hajához. Az irodájához.

– Nos – mondja.

Várom. Fékezem magam, hogy ne halásszam elő a Macallan-üveget a... minnek is nevezzük? Bárszekrényből? Általában anya hozza be a jeget egy kis ezüstvödörben tíz perccel azután, hogy fater délután hatkor hazajön a munkából. Tökéletesen igazodik hozzá, mint azok a bizarr, a kakukkos órából halálpontosan előugró figurák, amikor az óra elüti az egészet, így fater már kezébe is kapja a két whiskyjéből az elsőt.

A mai nap különleges alkalom lehet. Még csak három óra, de már bent áll a vödör. Gyöngyözik a hideg veritéktől, akárcsak én. Már

kiskoromban is tudtam, hogy a második italát csak félig issza meg. Így a tudta nélkül kiszürcsölhettem a whiskys jeges víz maradékát a pohárból, míg ő kezét mosott a vacsora előtt. Nem emlékszem, mikor szoktam rá erre, de jóval azelőtt volt, hogy leszálltak a golyóim.

– Anya mondta, hogy szeretnél beszélni velem.

Lesöpör a térdéről valami láthatatlan izét, mintha már el is kalandozott volna a figyelme.

– Mondta, hogy miért?

Újra megköszörülöm a torkomat.

– Mert elköltözöm? Azt tervezem. Ma.

Ideális esetben már tíz perce megtörtént volna.

Újra a szemembe néz.

– Gondolod, hogy ez a legjobb döntés?

Klasszikus seholsincs-ember duma. A költözés nehezen nevezhető a saját döntésemnek. Sokkal inkább az ő ultimátumának. Az egyetlen „legjobb döntésem” az, hogy nemrég abbahagytam az ivást. Stb.

Fater viszont szeret irányt váltani, és függetlenül attól, hogy ez az ő utasítása volt, oda sem kell pillantania, úgy csapja oldalra a kormányt, hogy éreztesse velem, egy rakás szerencsétlenség vagyok.

– Kérdeztem valamit, Tim.

– Jó lesz. Jó ötlet.

Fater egymáshoz érinti az ujjait, és rátámaszkodik az állával. Kiköpött az én állam, a bemélyedés meg minden egyéb.

– Mikor is csaptak ki az egyetemi előkészítőről, az Elleryből?

– Ööö... Nyolc hónapja.

December elején. Arra sem volt időm, hogy kipakoljam a bőröndömet, miután visszamentem a hálaadási szünet után.

– Azóta hány helyen dolgoztál?

Hátha nem emlékszik. Kamuzok.

– Öö... Három.

– Hét – javít ki fater.

Francba!

– Ezek közül hányból rúgtak ki?

– Még mindig megvan a...

Megperdül a székével, félig az asztala felé fordul, összehúzza a szemöldökét, és a mobiljára mered.

– Hányból?

– Nos, a szenátor irodájában én mondtam fel, így összesen csak öt.

Fater visszafordul. Leengedi a telefonját, és az olvasószemüvege mögül engem fürkészh.

– Pontosan tudom, hogy ott te mondtál fel. Úgy mondd a „csak”-ot, mintha fel kellene vele vágni. Február óta hétből öt munkahelyről rúgtak ki. Kicsaptak három iskolából... Tudtad, hogy egész életemben egyetlen munkahelyemről sem bocsátottak el? Hogy sohasem kaptam rossz teljesítmény-visszajelzést? Sem B-nél rosszabb jegyet? A húgod sem.

Helyben is vagyunk. A tökéletes kis Nano.

– A jegyeim mindig jók voltak– válaszolom.

A tekintetem újra a Macallanre téved. Valamit csinálnom kell a kezemmel. Jó lenne, ha sodorhatnék egy füves cigit.

– Pontosan – jelenti ki fater, és felugrik a székéből. Szinte ugyanolyan szögletes és magas, mint én. Az asztalra dobja a szemüvegét, majd kezével gyorsan végigszánt rövid haján, aztán pedig arra koncentrálni, hogy jeget szedjen és whiskyt töltsön.

Megcsap az ital pézsmás, jódos szaga. Haver, mennyei az illat!

– Nem vagy ostoba, Tim. Viszont úgy viselkedsz, mintha az lennél.

Okéé... Egész nyáron alig szólt hozzám. *Most* meg rám száll? De igyekeznem kéne. Elszakítom a tekintetem a poharában levő karamellszínű italtól, és újra az arcába nézek.

– Fater. Apa. Tudom, hogy nem olyan fiad vagyok, akit... rendtél volna...

– Kérsz egy italt?

Loccsant egy kis whiskyt egy másik pohárba, rá nem jellemző módon hanyagul, majd ráteszi a kanapé melletti kisasztalon levő Columbia University-poháralátétre, és felém csúsztatja. Azután a szájához emeli a saját poharát, majd miután szinte az összeset lehúzta, gondosan a poháralátétjére helyezi.

Ezt a szopást!

– Öö... nézd... – A torkom olyan szűk, hogy alig tudok hangot kipréselni belőle. Furcsán rekedten, majd magasan tör ki belőlem. – Június vége óta nem iszom alkoholt meg semmi egyebet, ez, öö... ötvenkilenc nap, de végül is, ki számolja. Keményen igyekszem. És...

Fater a fal melletti akváriumot tanulmányozza.

Untatom.

– És tovább folytatom... – halkul el a hangom.

Hosszú csend. Halvány gőzöm sincs, hogy mi járhat a fejében. Csak azt tudom, hogy a legjobb barátom ide tart, és a kocsibeállón parkoló Jettám egyre inkább menekülőautóként funkcionál.

– Négy hónap – mondja színtelen hangon, mintha csak papírról olvasná. Mivel háttal áll nekem, és az íróasztalát bámulja, ez akár lehetséges is.

– Öö... igen... Micsoda?

– Mától négy hónapot kapsz arra, hogy összekapd magad. Decemberben tizennyolc éves leszel. Férfivá válsz. Ha akkortól nem

úgy viselkedsz – mindenféle tekintetben –, akkor nem kapsz több zsebpénzt. Nem fizetem többé sem az egészség-, sem az autóbiztosításodat, és a főiskoládra megtakarított pénzt átutalom a húgodnak.

Nem mintha bármikor is vörös szőnyeget gördítettek volna elém, de bármi szar is volt alattam, azt most kirántották, és keményen beverem a seggem.

Egy pillanat! Hogy mi?!

Decemberre férfi. Aha, persze, piff-paff, abrakadabra. Mintha csak valami lejáratú dátum lenne azon... ami most vagyok.

– De... – kezdek bele.

A Seikójára pillant, és megnyom egy gombot. Talán a visszszámítást indította el.

– Ma augusztus huszonegyediké van. Mától karácsonyig.

– De...

Felemeli a kezét, mintha csak lecsapná a szavaimat kikapcsoló gombot.

A kettes számú ultimátuma.

Amúgy sem tudnám, mit mondjak, de nem számít, mert a beszélgetésnek vége.

Végeztünk.

Kinyújtom a lábamat, talpra szökkenek, és robotpilóta üzemmódban a kijárat felé indulok.

Alig várom, hogy kívül legyek az ajtón.

A jelek szerint mindketten alig várjuk.

Ha-ha-ha! Vicces vagy, fater.

Második fejezet

TIM

– TÉNYLEG ELKÖLTÖZÖL?

Az utolsó ruhadarabjaimat dobálom a kartondobozba, amikor anya belép, kopogtatás nélkül, mivel sohasem szokott kopogni. Kurva rizikós, ha van egy kanos tizenhét éves fiad. Az ajtóban téblábol a rózsaszínű blúzában és a farmerszoknyájában, amire... mik is azok? Rákok vannak hímezve.

– Csak követem az utasításokat, anya. – Belegyömöszölöm a strandpapucsot a dugig tömött dobozba, majd ránehezkedek. – Fater kívánsága számomra parancs.

Úgy lép hátra, mintha megütöttem volna. Gondolom, a hangnem miatt. Szinte két hónapja józan vagyok, de a seggfejségről még nem jöttem le. Ha-ha.

– Annyi mindent megkaptál, Timothy, amit én sohasem...

És már indul is a lemez.

– ...magániskolát, úszóleckéket, tenisztábor...

Ja, ja! Gimiből kicsapott alkoholista vagyok, de figyeld csak, milyen ügyesen adom vissza a fonákat!

Kirázza egy kék zakó ráncait, egyetlen gyors mozdulattal megcsattogtatja a levegőben.

– Mit fogsz csinálni? Tovább dolgozol abban a vaskereskedésben? Jársz azokra az összejövetelekre?

Úgy ejti ki a „vaskereskedés” szót a száján, mintha „sztriptízklubot” mondana, a „jársz azokra az összejövetelekre” pedig úgy hangzik, mintha azt mondaná: „csinálsz azokat a szexfilmeket?”

– Jó meló. És szükségem van az összejövetelekre.

Anya elkezd kiismítani a halomnyi összehajtott ruhámat. Kék erei átütnek a szeplős, sápadt karján.

– Nem értem, mi olyat tehetnek idegenek érted, amit a saját családod ne tudna megtenni.

Már nyitom a számat, hogy mondjam: „Tudom, hogy nem tudod. Épp ezért van szükségem idegenekre.” Vagy: „Sean nagybátyámnak jól jöttek volna azok az idegenek.” De nem beszélünk sem erről, sem Seanról.

Gyorsan és pattogósan megütögeti a hátamat, majd ellép tőlem.

– Fel a fejjel, anya! Nan tuti a Columbiára megy majd. Csak az egyik gyereked elcseszett.

– Válogasd meg a szavaidat, Tim!

– Bocsi, kicsúszott. Elbaszott.

– Ez – válaszolja – még az előbbinél is rosszabb.

Oksa. Tök mindegy.

A szobám ajtaja szélesre tárul – *már megint* kopogtatás nélkül.

– Valami csaj keres telefonon. Olyan a hangja, mintha torokgyulladás lenne – mondja Nan, és a pakolási műveletemet veszi szemügyre. – Jó ég, így minden össze fog gyűrődni!

– Nem érdekel...

De ő már az ágyamra is dobta a kartondobozt.

– Hol a bőröndöd? – Külön kupacokba kezdi rendezni a cuccokat. – A kék takaró a monogramoddal?

– Halvány gőzöm sincs.

– Megnézem az alagsorban – mondja anya, megkönnyebbülve, hogy okot talált arra, hogy az ajtó felé vegye az irányt. – És a lány, Timothy? Hozzam ide neked a telefont?

Egyetlen lány sem jut az eszembe, akinek bármit is mondanék. Kivéve Alice Garrettet. Ő viszont tuti nem hívogat.

– Mondd neki azt, hogy nem vagyok itthon.

Végérvényesen nem. Nan sebesen hajtogat, és stílus szerint csoportosítja az ingeimet. Felé nyúlok, hogy lenyugtassam a kezét.

– Hagyd csak! Nem fontos!

Felnéz. A rohadt életbe! Sír.

Mi, Masonök könnyen elsírjuk magunkat. Átok a család írásgáról. (Az egyik.) Beakasztom a nyakát a könyökhajlatomba, majd hátba vágom, kissé túl erősen. Köhögni kezd, félrenyel, aztán erőtellenül elneveti magát.

– Meglátogathatsz majd, Nano. Bármikor, amikor szükséged van arra, hogy... lelépj... vagy mit tudom én.

– Ne már! Tudod, hogy az nem lesz olyan – válaszolja Nan, és az ingem aljába fújja az orrát.

Tényleg nem. Vége annak, hogy hajnalig fent maradunk, és régi Steve McQueen-filmeket nézünk, mivel szerintem igazi kemény csávó, Nan szerint pedig szexi. És Twizzlers meg Twix meg egyéb szar sem fog varázsütésre megjelenni a szobámban Nannek köszönhetően, aki tudja, hogy a drogfüggőség egyetlen biztos gyógymódja a masszív cukorinfúzió.

– Szerencsédre! Így nem kell tovább védened a seggemet, ha éjszakára kimaradok, és kreatívkodnod sem kell a kifogásokkal, ha

valahol nem jelenek meg, és a pénzedet sem lejmolom majd állandóan.

Most már a szemét törli az ingembe. Lehúzom magamról, és oda nyújtom neki.

– Erről majd eszedbe jutok.

Elkämpicsorodott arccal *tényleg* takaros kis négyzetbe hajtogatja.

– Néha úgy érzem, mindenki hiányzik, akihez csak közöm volt.

Még Daniel is. Meg Samantha.

– Daniel egy nagyképű seggfej, és pocskék pasid volt. Samantha viszont, az igazi legjobb barátnőd tíz háztömbnyire és tíz percre lakik – sőt, ennél is rövidebbre, ha dobsz neki egy SMS-t.

Lepattan róla. Összekuporodik, bütykös térdét a mellkasához húzza, a fejét pedig lehajtja, így a haja előrehullik és eltakarja foltos arcát. Mindketten, Nan és én is vörösek vagyunk, viszont neki rengeteg szeplő jutott, mindenhol van rajta, míg nekem csak az orrom környékén. Felnéz rám azzal a teljesen szánalmas és remegő arckifejezéssel. Utálok ezt a képét. Mindig eléri vele, amit akar.

– Minden rendben lesz, Nan! – Megütögetem a homlokomat. – Ugyanolyan okos vagy, mint én. És kevésbé elcseszett. Legalábbis a legtöbben így tudják.

Nan megrezzen. Egymásra nézünk. A szőnyeg alól elősöpörtük a szemetet, és most ott rohad előttünk. Aztán Nan elfordítja a tekintetét, és sürgősen felkap egy másik inget, hogy szakértő mozdulatokkal összehajtogassa, mintha a világon csak az számítana, hogy az ingujjak kisimítva legyenek.

– Nem egészen – válaszolja fojtott hangon.

Erre a csalira sem harapott rá.

Végigtapogatom a paplant az ágyamon, rátalálok a cigire, majd rágyújtok, és mélyen leszívom. Tudom, hogy nem tesz jót, de *atya*

ég, hogy tudja valaki végigélni a napot dohányzás nélkül?! A hamu-
tartóra teszem az izzó cigarettát, majd újra meglapogatom Nan há-
tát, ezúttal kedvesebben.

– Hé, te! Ne majrézz! Ismered fatert. Azt akarja, hogy minden
meglegyen, és a végeredmény pozitív legyen. Meló. Érettségi. Fő-
iskola. Pipa, pipa, pipa. Csak a látszat számít. Ezt simán hozom.

Nem tudom, hogy sikerül-e ezzel jobb kedvre derítenem a húgo-
mat, de ahogy beszélek, a gyomromban mocorgó tűzgolyó lehül, és
elcsendesedik. Tégy úgy, mintha. Erre képes vagyok.

Anya dugja be a fejét a szobámba.

– Itt van az a Garrett fiú. Az ég szerelmére, kapj már magadra
egy inget, Tim!

Benyúl a komód fiókjába, és hozzám vágja a Camp Wyoda-pó-
lót, amitől azt hittem, már évekkkel ezelőtt megszabadultam. Nan
felpattan, kézfejjével letörli a könnyeit, majd lehúzgálja a blúzá-
t, tenyerét pedig a rövidnadrágjába törli. Milliányi izgó-mozgó szoká-
sa van: rágja a körmét, csavargatja a haját, kopog a ceruzájával. Én
mindig simán boldogultam egy hamis személyivel, nyugodt konzerv-
jezéssel és mosollyal. A húgomból viszont még imádkozás közben is
árad a büntudat. Léptek csattannak a lépcsőn, rövid kopogás az aj-
tón – az egyetlen ember, aki kopog! –, és Jase belép, kézfejjével hát-
rasímítva nedves haját.

– A picsába, haver! Még neki se kezdtünk a cuccok kihordásának,
de te már le is izzadtál?!

– Futottam – válaszolja, és kétrét előrehajolva a térdére támasz-
kodik. Felpillant. – Szia, Nan!

Nan, aki háttal áll neki, gyors, hirtelen bólintással odaköszön.
Amikor megfordul, hogy még több takarosan összegombolyí-
tott zoknit pottyantson a kartondobozomba, tekintete megpihen

Jase-en, majd lassan fel- és lesiklik rajta. Jase az a fajta srác, akire a csajoknak visszatéved a tekintetük.

– Futotrál idáig?! Legalább öt mérföld töletek! Elment az eszed?

– Három, és nem. – Jase karjával a falnak támaszkodik, majd behajlítja a lábát, megfogja a bokáját, és nyújt. – Teljesen kijöttem a formából azzal, hogy egész nyáron a boltban ücsörögtem. Még a háromhetes edzőtábor után sem közelítem meg a megfelelő sebességet.

– Nem úgy tűnsz, mint aki nincs formában – mondja Nan, majd megrázza a fejét, így a haja az arcába hullik. – Nehogy úgy menj el, hogy el sem köszönsz, Tim! – robog ki az ajtón.

– Kész vagy?

Jase körbenéz a szobában. A húgom hormontúltengése szemmel láthatólag elkerülte a figyelmét.

– Ja, azt hiszem. – Én is körbepillantok, kicseszettül üres tekintettel. Csak az jár a fejemben, hogy a kagyló alakú hamutartót itt ne felejtsem. – A ruhákkal, legalábbis. Béna vagyok a pakolásban.

– Fogkefe? – veti fel kedvesen Jase. – Borotva. Esetleg könyvek? Sportcuccok.

– A lacrosse-botom az Elleryből? Kételem, hogy szükségem lenne rá.

Kiütögetek még egy cigit a dobozból.

– Bicikli? Gördeszka? Úszószerelés?

Jase felém pillant, az öngyújtóm fényében felvillan a mosolya.

Anya olyan gyorsan ront be, hogy az ajtó a falnak vágódik. Hónalja alatt esernyőt és egy hatalmas, sárga esőköpenyt szorongat, a kezében vasaló.

– Ezekre szükséged lesz! Tegyek be takarókat? Amúgy mi történt azzal a kedves fiúval, akiről úgy volt, hogy hozzáköltözöl?

– Nem jött össze.

Pontosabban: az a kedves fiú, Connell haver az Anonim Alkoholisták csoportból visszaesett, újra megy a pia és a kokó, felhívott teljesen gajra vágva, és összeakadó nyelvvel, zavarosan előadott néhány kicseszett kifogást. Egyértelmű, hogy kiesett a képből. A garázslakás a legjobb lehetőségem.

– Egyáltalán van fűtés azon a vacak helyen?

– Jó ég, anya! Nem is láttad a kicseszett...

– Megbízhatóan működik – feleli Jase, és a szeme sem rebben. – A bátyámé volt, márpedig Joel szereti a kényelmet.

– Rendben. Hagylak benneteket, fiúk, hogy... folytassátok. – Elhallgat, kezével a hajába túr, a hajtőnél előbukkan félhüvelyknyi ősz haja a vörös festék alatt. – Ne felejtsd el magaddal vinni az előregyártott köszönőkártyákat, amit Nancy nagynénéd küldött, ha köszönőlapokat kellene írnod.

– Meg se fordult a fejemben! Ööö... hogy elfelejtsem.

Jase vigyorogva lehajtja a fejét, majd a vállára kapja a kartondobozt.

– És a párnák? – kérdezi anya. – Ezeket a másik hónod alá tudod csapni, nem igaz, amilyen keménykötésű vagy?

Jézus!

Jase engedelmesen felemeli a könyökét, anya pedig a hónalja alá gyömöszöl két párnát.

– Bedobom a Jettába. Nem kell sietned, Tim.

Még egyszer utoljára végignézek a szobán. Az íróasztalom feletti parafa táblán kék gyurmával felragasztva egy papírlap van, tetejére piros szövegkihúzóval ráfirkálva *A LEGESELYESEBB SRÁC*. Tavaly ősszel az utolsó napok egyikén pontosan emlékszem, hogy néhány (lúzer) haverommal lógtam Elleryben a csónakház körül, ahova a kajakokat pakolták (és a betéptettek). Előrukkoltunk a

saját megoldásunkkal az ostoba évkönyves listákra: *A legesélyesebb arra, hogy milliomos legyen huszonöt évesen. A legesélyesebb arra, hogy főszerepet kapjon a saját valóságshow-jában. A legesélyesebb arra, hogy az NFL¹ leszerződtesse.* Nem is tudom, miért őriztem meg.

Lekapom a falról, gondosan összehajtom, majd a farzsebembe dugom.

Nan azon nyomban felbukkan, amint Jase, aki az előszobában várt rám, kinyitja a nyikorgó bejárati ajtót, hogy kimenjen.

– Tim – suttogja, és hűvös kezét a felkaromra kulcsolja. – Ne tűnj el!

Mintha azzal, hogy elhagyom a házunkat, folyóból felszálló ködként párolognék el.

Talán így is lesz.

Mire felállunk Garrettek kocsibeállójára, már három cigin túl vagyok. És már nyúltam az autó szivargyújtójáért, mielőtt még az utolsót eldobtam volna. Ha képes lettem volna egyszerre elszívni az összeset, megteszem.

– Le kellene szoknod! – mondja Jase, kipillantva az ablakon, hogy ne szegezzen az üléshez vádló tekintetével.

Már emelem a kezem, hogy kidobjam az utolsó csikket, de aztán leengedem.

Ja, dobd csak oda a kis Patsy Cozy Coupe kisautója meg a négyéves George apró, babakék, oldalkerekes biciklijé mellé. Ráadásul George úgy tudja, hogy már leszoktam.

¹ Az NFL (National Football League) a legnagyobb amerikaifutball-szövetség az Egyesült Államokban.

– Nem tudok – válaszolom. – Próbáltam. Mellesleg, már lemondtam a piáról, a drogról és a szexről. Egy-két káros szenvedélyt muszáj megtartanom, különben túl tökéletes lennék.

– Szex? – horkantja Jase. – Arról azért nem kell lemondanod!

Kinyitja az ajtót, és próbál kikászálódni.

– Arról, ahogy én csináltam, igen. Abbahagytam a szarakodást minden csajjal, aki lélegzik.

Most mintha Jase feszengene.

– Az is függőség volt? – kérdezi félig bent, félig kint az autóból, és a Converse-e orrával megpöcköli a halomban álló régi újságokat a hátsó ülésen.

– Nem úgy, hogy rá voltam kattanva, és csinálnom kellett. Inkább úgy, hogy arra használtam, hogy lerázzam magamról a dolgokat. Hogy elzsibbasszam magam.

Úgy bólint, mintha értené, bár tutira biztos vagyok benne, hogy nem. El kell magyaráznom neki.

– Kiütöttem magam a bulikon. Felszedtem olyan csajokat, akiket nem is kedveltem vagy ismertem. Sohasem volt igazán jó.

– Nyilván – mászik ki teljesen –, ha olyannal csináltad, akit nem is kedveltél vagy ismertél. Másmilyen lett volna józanul, vagy ha érdekel a csaj.

– Ja, ja. – Rágyújtok az utolsó cigire. – Nem esküdnék meg rá!

Harmadik fejezet

ALICE

– A HŰTŐBEN – SZŰRÖM A FOGAIM KÖZÖTT – egy bagoly van. Valaki meg tudná magyarázni?

A három öcsém csak bámul rám. Áthatolhatatlan falba ütközöm. A húgom fel sem pillant az SMS írásából.

Megismétlem a kérdést.

– Harry tette oda – szólal meg Duff.

– Duff mondta – teszi hozzá Harry.

George, a legfiatalabb öcsém, a nyakát nyújtogatja.

– Milyen bagoly? Halott? Fehér, mint Hedvig?

Megbököm a kőkemény baglyot, amit jeges fagyasztózacskóba csavartak.

– Nagyon halott. Nem fehér. És valaki elpusztította az összes fagyasztott gofrit, majd visszatette az üres dobozt.

Rándítanak egyet a vállukon, mintha ez ugyanolyan megfejthetetlen rejtély lenne, mint a bagoly.

– Fussunk neki még egyszer! *Miért* van egy bagoly a hűtőben?

– Harry be akarja vinni mutasd-és-monddra, amikor kezdődik a suli – válaszolja Duff.

– Sanjay Sapati tavaly fókakoponyát vitt be. Ez sokkal jobb annál! Még lehet látni a szemgolyóját. Csak kicsit rohadt el.

Harry a zabkásáját kevergeti, és marcona tekintettel mered arra, amit muris „reggeli ebéd helyett” étkezésként próbáltam eladni. Megfordítja a kanalát, megrázza, de a zabkásacsomó, ami sűrű, mint a csiriz, és ugyanúgy ragad is, nem esik le. Ugyanolyan konok, mint az öcsém. Harry vádlón felém mutat a kanállal.

– Azt eszed, ami van, és semmi cirkusz! – mondom neki.

– De igenis cirkuszosok! Ez undorító, Alice!

– Csak kanalazd! – mondom, és a türelmem utolsó foszlányaiba kapaszkodok. Ez az egész átmeneti. Csak addig tart, míg apa jobban lesz, és anyának nem kell egyszerre három fronton helytállnia. – Egészséges – teszem hozzá, bár egyet kell értenem a hétéves öcsémmel.

Már rég esedékes lenne egy nagybevásárlás. A hűtőben csak tojás van, almaszósz és ketchup. A konyhaszekrény kong az ürességtől, csak Joel fehérjedúsított zabpelyhe van benne. A mélyhűtőben pedig az egyetlen dolog – a döglött madár.

– Srácok, nem tarthatunk baglyot a hűtőben – próbálom megütni anya józan hangszínét. – Rosszízű lesz tőle a jégkrém.

– Kaphatnánk jégkrémet helyette? – tolja el Harry magától a zabkását, majd a kanalát beleállítja, az pedig úgy áll ki belőle, mint sírkő egy szürke dombból.

Megpróbálok kedvet csinálni hozzá, ez olyan zabkása, amit a három medve evett az Aranyfürtöcskében dumával, de George és Harry szkeptikusok, Duff már tizenegy, így kinőtt belőle, Andy pedig elfintorítja az orrát, és azt mondja:

– Majd később eszem. Most túl ideges vagyok hozzá.

– Tök ciki Kyle Comstock miatt idegeskedni – mondja Duff. – A srác egy tökfej.

– Töööktej – ismétli Patsy, a tizennyolc hónapos utánozós majom az etetőszékéből.

– Te ezt úgysem érted! – csattan fel Andy, majd kivonul a konyhából, kétségkívül azért, hogy még egy szerkót felpróbáljon a vitorlástábor díjátadója előtt. Már csak hat órát kell várnia.

– Kit érdekel, hogy mit vesz fel? Csak egy idióta vitorlás díjátadó – morog Duff. – Hánynom kell ettől a cucctól, Alice. Olyan, mint a moslék. Mint amivel Twist Olivért etették.

– Ő kért még – vetem közbe.

– Mert éhezett – ellenkezik Duff.

– Hagyd abba a vitatkozást, és edd meg azt a rohadt cuccot!

George szeme kikerekedik.

– Anyuci nem mondja ezt a szót. Apuci azt mondja, ne mondjuk.

– Hát most nincsenek itt, nem igaz?

George bánatosan néz a zabkásájára, majd úgy böködi bele a kanalát, mintha azt remélné, rátalál benne apára és anyára.

– Ne haragudj, Georgie! – mondom bűnbánóan. – Mit szólnátok tojáshoz, srácok?

– Ne! – kiáltják egyszerre.

Volt már szerencséjük a tojásos ételeimhez. Mióta anya ideje legnagyobb részét orvosnál tölti, vagy a sajátjánál, vagy az apáénál, valamint apa fizioterápiás tanácsadásán, a tesóim végigszenvedték korlátozott főzőművészetem teljes skáláját.

– Kidobom a baglyot, ha adsz pénzt, hogy a városban reggelizünk – mondja Duff.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Alice, nézd! – szólal meg Andy kétségbeesetten. – Tudtam, hogy nem lesz jó rám! – Az ajtóban téblábol a nyári ruhában, amit kölcsönadtam neki, és ami elől laposan lóg rajta. – Mikor engednek már tovább az ici-pici-cici csapat bírái? Te még tizenhárom sem voltál, amikor megnőtt.

A hangja vádlón cseng, mintha kisajátítottam volna magamnak az utolsó legnagyobb mellméretet a családban.

– Cici csapat bírái? – Duff nevetni kezd. – Vajon kik lehetnek azok? Lefogadom, hogy Joel köztük van. Meg Tim.

– Annyira gyerekes vagy, hogy már csak attól, hogy hallgatlak, kinő a tejfogam! – mondja neki Andy. – Alice, segíts! Imádom ezt a ruhát. Sohasem adod kölcsön. Belehalok, ha nem viselhetem! – Vadul körbenéz a konyhában. – Tömjem ki? De mivel?

– Kenyérmorzsával? – Duff még mindig szakad a röhögéstől. – Zabkásával? Bagolytollal?

Andyre mutatok a zabkásás kanállal.

– Sohase tömd ki! Vállald a méretedet.

– Ezt a ruhát akarom viselni – néz rám Andy haragosan. – Tökéletes! Kivéve, hogy nem passzol. Itt. Van másik ruhád? Ami laposabb?

– Samanthát kérdezted már? – Vasvilla tekintettel meredek Duffra, aki néhány mosogatószivacsot töm az inge alá. Harry, aki nem érti, mi folyik – legalábbis remélem –, de örül, hogy csatlakozhat Andy kínzásához, felmarkol néhány pelenkát Patsy tiszta készletéből, és követi a példáját. A bátyám barátnőjének több türelme van, mint nekem. Talán, mert Samanthának csak egyetlen testvérrel kell megbirkóznia.

– Segít az anyukájának, a nővérét viszik a főiskolára. Valószínűleg estig vissza sem ér. Alice, mit csináljak?!